

Arrest

nr. 208 220 van 27 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2018 maakt verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op 11 februari 2018 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV zal opgesteld worden door de Sociale Inspectie)

Gezien het karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Bovendien het feit dat de oom van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Ook beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“La requérante prend un moyen unique pris de :

- La violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, du droit d’être entendu ;*
- La violation du principe général de droit européen du respect des droits de la défense ;*

Développement

Le droit d’être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l’Union (CJUE, arrêt rendu dans l’affaire C 166/13 en date du 5 novembre 2014);

Ce principe général de droit européen est applicable en l’espèce dès lors que les trois conditions cumulatives posées par la Cour de Justice de l’Union européenne dans l’arrêt précité sont réunies ;

1. Premièrement, la décision entreprise (une interdiction d’entrée sur le territoire de l’ensemble des Etats membres de l’espace Schengen pour une durée de trois ans) fait incontestablement grief ; elle pourrait, notamment, faire obstacle à ce que la requérante se voit reconnaître un droit de séjour en sa qualité de membre de famille de son partenaire de fait, Monsieur NTAMPOS ;

2. Deuxièmement, la décision entreprise, prise en application de l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980, constitue la mise en œuvre de droit européen dès lors que, suivant les travaux préparatoires de la loi du 19.01.2012 modifiant la loi du 15.12.1980, cette disposition transpose en droit belge l'article 11 de la directive 2008/115/CE (Doc. Parl., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p.23) ;

3. Troisièmement, il n'est pas contestable, d'une part, que la requérante n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations quant à la mesure envisagée (une interdiction d'entrée de 3 ans) (a.) et, d'autre part, que le respect de ce droit d'être entendu aurait pu entraîner une décision différente (b.);

a. Le dossier administratif contient certes un document intitulé Rapport administratif de contrôle d'un étranger, document qui reprend une série d'information propres à la requérante; ce document, qui ne dit rien de la manière dont ces informations ont été obtenues, n'est pas un rapport d'audition (en ce sens, voyez CCE n°197 240 du 22.15.2017); on ignore s'il s'agit d'information connues de la police ou déclarée par la requérante elle-même et, en cette dernière hypothèse, dans quelles conditions; de surcroît, il ne ressort pas de ce rapport que la requérante ait été interrogée sur sa relation avec son partenaire (qu'elle a pu de bonne foi ne pas assimiler à un membre de famille, dans l'hypothèse où elle aurait été interrogée sur la présence de tels membres de famille en Belgique) et, en tout état de cause, il ne ressort pas non plus de ce rapport que la requérante a été informée qu'il était envisagé d'adopter à son encontre une interdiction d'entrée de trois ans et que ses observations ont été recueillies spécifiquement quant aux éléments de vie privée et familiale s'opposant à l'adoption d'une telle mesure ou à sa durée ;

b. Si la requérante s'était vue offrir la possibilité de faire valoir ses observations, elle aurait informé la partie adverse de la relation qu'elle entretient avec son partenaire grec, relation qui lui confère la qualité de membre de famille d'un ressortissant de l'UE au sens de l'article 47/1 de la loi du 15.12.1980 (quoiqu'aucun droit de séjour ne lui ait encore été reconnu sur cette base), qualité qui empêchait la partie adverse d'adopter une interdiction d'entrée à son encontre¹ ; cette information était donc de nature à influencer sur le principe même de l'adoption de la mesure litigieuse, ou à tout le moins sur sa durée ;

La décision querellée, qui fait grief à la requérante, a donc été adoptée sans que l'intéressée n'ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, « de manière utile et effective » (CJUE, arrêt précité, point 46) et, en conséquence, sans que la partie adverse « (ne) prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée » (point 48) ;

Elle est dès lors prise en violation du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ; elle viole également les principes de droit belge de bonne administration et, en particulier, le principe audi alteram partem."

2.2. In de nota repliceert verweerder :

"Repliek op het enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het recht om gehoord te worden;
- De rechten van verdediging.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nog naar 'audi alteram partem'.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied

verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 11.02.2018 blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 11.02.2018 om verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

De verzoekende partij heeft ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden relatie bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De

verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog omtrent de voorgehouden relatie, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd.18.02.2015)

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van drie jaar dat werd opgelegd met toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekster voert onder meer aan dat zij niet werd gehoord alvorens haar dit inreisverbod werd opgelegd. Zij voert in dit kader de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Uit de nota blijkt dat verweerder erkent dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht van toepassing is.

2.4. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Voormeld artikel 74/11 vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wat hier het geval is. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

"8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2.5. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

2.6. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die, na een individueel onderzoek, het al dan niet afleveren van een inreisverbod en van de geldingstermijn van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.7. Verzoekster betoogt dat zij niet werd gehoord. Zij stelt dat zich in het administratief dossier enkel een document getiteld “Rapport administratif de contrôle d'un étranger” bevindt, waaruit niet blijkt dat de informatie die het bevat van verzoekster zelf komt.

De repliek van verweerder dat “uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 11.02.2018 blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 11.02.2018 om verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen” vindt geen steun in het administratief dossier.

In het administratief dossier is geen “administratief verslag” terug te vinden. Indien verweerder met de verwijzing naar een “administratief verslag” doelt op het “Rapport administratif de contrôle d'un étranger”, stelt de Raad vast dat uit voormeld “rapport” niet blijkt dat verzoekster werd verhoord. Voornoemd document bevat, naast persoonsgegevens, de vaststelling dat verzoekster betraptd werd op zwartwerk.

Uit het “Rapport administratif de contrôle d'un étranger” blijkt niet dat de verzoekster in de mogelijkheid werd gesteld om haar specifieke gezins- en familiale situatie toe te lichten in het kader van het voornemen om een inreisverbod van meerdere jaren op te leggen. De opgenomen verklaringen handelen enkel over de betrapting op zwartwerk, waarbij deze verklaringen niet kaderen in de besluitvormingsprocedure inzake het opleggen van een inreisverbod maar enkel in het kader van de betrapting op zwartwerk. Het blijkt dan ook niet dat de verzoekster op relevante wijze werd gehoord in het kader van de bestreden verblijfsrechtelijke maatregel, met name het inreisverbod van drie jaar.

Het hoorrecht strekt er toe te waarborgen dat de betrokkene voorafgaand aan het nemen van het besluit naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken en dit opdat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom de beslissing is getroffen, vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). De verweerder kan dan niet worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat de verzoekster wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij een relatie heeft met een EU-onderdaan met een Belgische E-kaart. Verzoekster stoffeert dit met foto's en afdrucken van gesprekken op sociale media.

De Raad stelt vast dat het betoog van verweerder geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verweerder naliet verzoekster te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en deze aannemelijk maakt dat zij nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op de uiteindelijke beslissingname. Het kwam het bestuur toe bij het nemen van zijn beslissing deze elementen te onderzoeken en te beoordelen. Het komt niet aan de Raad toe deze beoordeling thans in de plaats van het bestuur door te voeren. De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de hoorplicht en de bestreden beslissing bijgevolg werd genomen zonder dat alle nuttige gegevens voorhanden waren en zonder dat een deugdelijke evenredigheidstoetsing werd doorgevoerd en dat verweerder artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende

rekening te houden “*met de specifieke omstandigheden van [het] geval*” bij het bepalen van de duur van het aan verzoekster opgelegde inreisverbod.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht werd derhalve aannemelijk gemaakt. Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC